

Prethodna pitanja

1. Protivi li se člancima 4. i 13. Direktive 2008/98/EZ ⁽¹⁾, kao i uvodnim izjavama 6., 8., 28. i 31., nacionalno primarno zakonodavstvo i s njime povezani podzakonski provedbeni propisi, to jest članak 35. stavak 1. Uredbe sa zakonskom snagom br. 133/2014 koja je pretvorena u legge n. 164/2014 (Zakon br. 164/2004) i dekret predsjednika Vijeća ministara od 10. kolovoza 2016. objavljen u *Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana* n. 233 (Službeni list Talijanske Republike br. 233) od 5. listopada 2016., u dijelu u kojem se samo tamo razmatrana postrojenja za spaljivanje, obuhvaćena priložima i tablicama iz dekreta predsjednika Vijeća ministara, kvalificiraju kao infrastruktura i strateški objekti od prevladavajućeg nacionalnog interesa kojima se provodi sveobuhvatan i moderan sustav gospodarenja komunalnim i sličnim otpadom i koji jamče sigurnost nacionalne samodostatnosti, s obzirom na to da nacionalni zakonodavac nije jednako priznao istu kvalifikaciju postrojenjima namijenjenima obradi otpada radi recikliranja i ponovne uporabe, bez obzira na to što ta dva postupka prevladavaju u hijerarhiji otpada iz navedene direktive?

Podredno tome, ako se navedeni propis ne protivi tim člancima, protivi li se člancima 4. i 13. Direktive 2008/98/EZ nacionalno primarno zakonodavstvo i s njime povezani podzakonski provedbeni propisi, to jest članak 35. stavak 1. Uredbe sa zakonskom snagom br. 133/2014 koja je pretvorena u Zakon br. 164/2014 i dekret predsjednika Vijeća ministara od 10. kolovoza 2016. objavljen u Službenom listu Talijanske Republike br. 233 od 5. listopada 2016., u dijelu u kojem se postrojenja za spaljivanje komunalnog otpada kvalificiraju kao infrastruktura i strateški objekti od prevladavajućeg nacionalnog interesa radi prevladavanja i sprečavanja daljnjih postupaka povrede zbog neprovedbe pravila Europske unije iz tog područja, te radi ograničavanja količine otpada koji se isporučuje u odlagališta?

2. Protivi li se člancima 2., 3., 4., 6., 7., 8., 9., 10., 11. i 12. Direktive 2001/42/EZ ⁽²⁾, čak i ako se zajednički tumače, provedba nacionalnog primarnog zakonodavstva i s njime povezanih podzakonskih provedbenih propisa, to jest članak 35. stavak 1. Uredbe sa zakonskom snagom br. 133/2014 koja je pretvorena u Zakon br. 164/2014 i dekret predsjednika Vijeća ministara od 10. kolovoza 2016. objavljen u Službenom listu Talijanske Republike br. 233 od 5. listopada 2016., koji predviđaju da predsjednik Vijeća ministara može vlastitim dekretom odlučiti o povećanju kapaciteta postojećih postrojenja za spaljivanje i odrediti broj, kapacitet i regionalni položaj postrojenja za spaljivanje i energetske uporabe komunalnog i sličnog otpada koja treba izgraditi radi zadovoljavanja određenih preostalih potreba za postizanje socijalno-gospodarske ravnoteže među dijelovima državnog područja i poštovanje ciljeva odvojenog sakupljanja i recikliranja, a da navedeni nacionalni propisi ne predviđaju da se, u fazi pripreme takvog plana koji proizlazi iz dekreta predsjednika Vijeća ministara, primjenjuju pravila o strateškoj procjeni okoliša predviđena u navedenoj Direktivi 2001/42/EZ?

⁽¹⁾ Direktiva 2008/98/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 19. studenoga 2008. o otpadu i stavljanju izvan snage određenih direktiva (SL L 312, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 34., str. 99.)

⁽²⁾ Direktiva 2001/42/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 27. lipnja 2001. o procjeni učinaka određenih planova i programa na okoliš (SL L 197, str. 30) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 13., str. 17.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 7. svibnja 2018. uputio Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italija) – Lavorgna Srl protiv Comune di Montelanico i dr.

(Predmet C-309/18)

(2018/C 268/29)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Lavorgna Srl

Tuženici: Comune di Montelanico, Comune di Supino, Comune di Sgurgola, Comune di Trivigliano

Prethodno pitanje

Protivi li se načelima Unije koja se odnose na zaštitu legitimnih očekivanja i pravne sigurnosti te načelima slobodnog kretanja robe, slobode poslovnog nastana i slobode pružanja usluga u skladu s Ugovorom o funkcioniranju Europske unije (UFEU), kao i načelima koja proizlaze iz potonjih načela, kao što su jednako postupanje, nediskriminacija, uzajamno priznavanje, proporcionalnost i transparentnost u skladu s Direktivom 2014/24/EU ⁽¹⁾, primjena nacionalnog propisa kao što je onaj talijanski koji proizlazi iz odredaba članka 95. stavka 10. u vezi s člankom 83. stavkom 9. Zakonodavne uredbe br. 50/2016, prema kojem se, zbog propuštanja odvojenog navođenja troškova radne snage u financijskoj ponudi u postupku javne nabave usluga, poduzetnik ponuditelj svakako isključuje iz postupka i nema mogućnost provedbe postupka za uklanjanje nepravilnosti u natječajnoj dokumentaciji, čak ni u slučaju da obveza odvojenog navođenja nije bila navedena u dokumentaciji o nabavi i bez obzira na to što se, s materijalno-pravnog stajališta, u ponudi stvarno uzimaju u obzir minimalni troškovi radne snage koji su uostalom u skladu s izjavom koju je u tu svrhu dao ponuditelj.

⁽¹⁾ Direktiva 2014/24/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o javnoj nabavi i o stavljanju izvan snage Direktive 2004/18/EZ (SL L 94, str. 65.).

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 11. svibnja 2018. uputio Specializiran nakazatelen sad (Bugarska) – kazneni postupak protiv Emila Mileva

(Predmet C-310/18)

(2018/C 268/30)

Jezik postupka: bugarski

Sud koji je uputio zahtjev

Specializiran nakazatelen sad

Stranke glavnog postupka

Emil Milev

Prethodna pitanja

1. Je li nacionalna sudska praksa kojom se održavanje na snazi prisilne mjere „istražnog pritvora” (četiri mjeseca nakon uhićenja okrivljenika) uvjetuje postojanjem „osnovane sumnje”, shvaćene tek kao utvrđenje „na prvi pogled” da je okrivljenik mogao počiniti predmetno kazneno djelo, u skladu s člankom 3., člankom 4. stavkom 1. drugom rečenicom, člankom 10., uvodnom izjavom 16. četvrtom i petom rečenicom te uvodnom izjavom 48. Direktive 2016/343 ⁽¹⁾, kao i s člancima 47. i 48. Povelje [Europske unije o temeljnim pravima]?

Ili, ako nije, je li nacionalna sudska praksa u skladu s kojom se „osnovana sumnja” tumači kao velika vjerojatnost da je okrivljenik počinio predmetno kazneno djelo, u skladu s prethodno navedenim odredbama?

2. Je li nacionalna sudska praksa kojom se sudu koji odlučuje o zahtjevu za izmjenu već donesene prisilne mjere „istražnog pritvora” nalaže da obrazloži svoju odluku, a da ne uspoređi inkriminirajuće i oslobađajuće dokaze, čak i ako je odvjetnik okrivljenika iznio argumente u tom smislu, s obzirom na to da je jedini razlog tog ograničenja obveza suda da zadrži svoju nepristranost u slučaju da mu taj predmet bude dodijeljen radi ispitivanja o meritumu, u skladu s člankom 4. stavkom 1. drugom rečenicom, člankom 10., uvodnom izjavom 16. četvrtom i petom rečenicom te uvodnom izjavom 48. Direktive 2016/343, kao i s člankom 47. Povelje [Europske unije o temeljnim pravima]?